
*PRIN FĂR DE GÂND...PRAF PE SUFLET,
TAINA UMBREI CE MĂ -MBRACĂ..*

E atâta taină în umbra de sub talpa inimii, o ceață prinsă între două întrebări... și totuși ea mă leagă de pământ... fără umbră, goală de mine aș rămâne.

În diminețile ce dor, strig umbrei să mă ia în brațe ucigând însingurarea dintre două ceruri...și făr' de palme ne lăcrimăm cu fluturi.

Uneori făr' de umbră mă simt și atunci Dumnezeu e doar imaginea făr' de chip prin gând rătăcit.. umbra, mi-e puntea suspendată spre CEL MAI PRESUS DE NOI...prin talpa ei urc trepte din mine coborâte...

Acnul Aleahim

SUB UMBRĂ, TĂLPI MI-AU CRESCUT

*Ai crezut că mă vei opri
Dacă îmi sfâșii tălpile.
Nu ți-ai amintit de șerpii
Ce în noi dormitează.
Târându-mă,
Prin noroaie și praf,
plecam...
Plecam neveninată,
O umbră fără tălpi.
Ziduri, ai ridicat
Crezând că mă vei opri.
Nu ți-ai amintit de ierburi.
Coatele, ciotul aripii ce-am fost
le-am zdrențuit
în franjuri de iederă
sufocând zidul.
Ridicată pe coate
Plecând...
Plecam,
nezburată,
nud în inimă,
veșmânt al plecării,
două cioturi de aripi.
Și pentru că mai înalte bariere
mi-ai așezat în cale,
brațele am deschis,
amintindu-mi că odată,
pasăre am fost.
Zbucium în mine, zborul plecării...
Pe brațele inimii,
mi-am așezat sufletul
și împreună...*

*Plecam...
Plecam necumințită,
spre fagurele nechemării,
ceruită cu neplânse lacrimi.
În urmă rămâneau,
genunchii,
uitați în lutul rugăciunii.
Ploua cu Dumnezeu,
în timp ce străbăteam,
fără tălpi, poteca trecerii
în umbră.
Înainte de a mă destrăma
peste lanuri de ceață,
sub umbră,
tălpi mi-au crescut.*

NETĂINUIȚELE ALEXANDRIDE
(călătorie printre piramidele inimii)
RUGĂ CELEI NESFINTE

*Iartă-mi ochii, femeie,
Au orbit căutându-te,
Pe sub aripile ciocârlilor
Înmugurite pe ramuri solare.
Iartă-mi ochii, femeie,
Smaralde ascunse,
Între genele arse,
De propriile-mi
Neputințe.
Te-am negăsit, femeie,
Nectar ți-e glezna pe care visez,
Să-mi odihnesc prea truditele
Lacrimi.
Iartă-mi ochii, femeie,
Căutători ai neființei,
De care am orbit.
Ulcior, mi-e lutul
Mângâit de palma-mi
Cu care te caut, neîntrupato,
Să-ți sărut cu sarea
Oceanelor fără flux
Curbura tălpilor,
Mirosind a alge.*

RUGĂ CELEI NEGĂSITE

*Rătăcesc căutându-te
Nesfânto, spin mut al
Prea muritei mele inimi.*

*Dacă te voi găsi,
Nu-mi lua tăcerile,
Lasă-mi-le culcuș
Pentru flacăra lumânărilor
Lângă care,
Ți-am privegheat,
Nevenirea...*

TAINA DE SUB CEARCĂNUL PIETRELOR

*Cercuiesc
Pietrificatul chip
După care,
Ți-ai ascuns,
Icoana inimii.
Te colind,
Printre două lacrimi,
Înfrunzind în urma mea,
Speranța,
Că vulcanii,
Vor cânta încă o dată,
Precum mugurii
Dimineții,
Prinși sub cearcănul pietrelor.*

OBOL PENTRU ORBII TĂI OCHI

*Aveai nevoie,
De-ale mele lacrimi,
Lacuri să-ți faci,
Peste negurile
Prea orbilor tăi ochi.*

DESTRĂMAT PE RUG DE CUVINTE

*Nu poetul își caută cuvintele,
Ci ele vin spre el,
În inimă să i se așeze
Ca într-un culcuș,
De taină și miere.
Printre fagurii tăcerii,
Poetul,
Le sărută neînțelesurile,
Cu miros reavăn de iarbă crudă.
Arșiți de neîrobire,
Poemul cuvintelor, nerătăcite.
Prin iederi de gând,
Contur de vis,
Plecând spre lume.
În urmă,
Poetul stă cu palmele căuș,
Căutându-se pe sine,
Printre corole de dimineți,
Încă nedeschise.*

LACRIMA ÎNTOARCERII ACASĂ

Întors acasă,
deșartă ranița,
cu lacrima închisă,
sub genele arse.
Ochii copilului,
îl privesc
a întrebare nerostită :
- Cine ești, străin
cu raniță verde
și haina a moarte mirosind?
E prea mare să-l ia în brațe
iar, să-l strângă la pieptul său,
plin de schije,
ar fi o durere, prea adâncă,
pentru amândoi.
Lacrima-i, cade peste unghia
Sub care mai simte,
Sângele uscat al ultimei răni.
A lui ?...A celuilalt ?...
A celui neîntors
Ce nu va cunoaște durerea
De-a fi întrebat :
-Cine ești, străin cu raniță verde
și haina a moarte mirosind ?

SUB SEMNUL INCERTITUDINII

*Suferința,
E pentru fiecare,
O stare de fapt sau existența,
În sinele ei cel mai profund ?
Suferim când iubim,
Suferim, că nu iubim,
Suferim, din nevoia de a trăi,
Suferim, de spaima că vom muri,
Suferim, pentru că simțim,
Suferim, pentru că nu mai putem simți.
Suferim, pentru că,
SUFERIM.
Suferințe, al căror singur sens,
Este teama, de-a nu ne descoperi,
Goi de noi înșine,
Și-atunci, ne întoarcem spre-a suferi,
Până la ceasul, când prea înțelepțiți,
Ne așezăm obositul creștet,
În poala roasă a sufletului,
Culegând sensul,
fericirii în nefericire,
zămislind din ea,
taina,
"nefericirii în fericire".*

EFERVESCENȚĂ

*Curg apele gândului.
Prin albia sufletului,
Ridându-l.
La sărbătoarea neliniștilor,
Minciuna și răutatea,
Stau în capul mesei,
Sorbind din cupe alămite,
Vin de inimi stafidite.*

CHEMAREA CELUI NECHEMAT

*Închise în propriile colivii,
Bat inimile,
Până la ceasul,
Când noaptea,
Uită să cânte acordul
De « nu mai veni » !
Și atunci ,
Îmbrățișăm lacrima albă,
Cu umbre neînfrigate.
Prin trup, ninge
Cu fluturi fără aripi.
Sub candela sufletului nemiruit,
Se zbate pleopa chemării strigând,
- Nu mai veni !
Ancora genunchilor,
Rugăciunea nechemării.
Un singur Dumnezeu,
Doarme între mine și tine.
Trist. Atât de trist,
Și singur. Atât de singur.
Lumina s-a închis în colivie,
Iar cheia...
O, cheia...
E sub palma, celui nechemat.*

DIMINEȚI OARBE

*Două mumii,
împărțind din întâmplare,
același sarcofag,
privesc dimineața
prin orbitele goale,
și inimile putrezite,
în afara trupului.*

ÎN PALMA TA O CIOCÂRLIE

*Regină peste regatul
Propriei mele liniști,
Sfidător te-am privit
Când îngenuncheat,
Cerșeai, un lan de grâu înverzit.
Prea veghetor și cuminte,
În toate ale iubirii durute,
Tăcut arhitect de zile solare,
Fără știrea-mi, ai aurit câmpul,
Iar apoi, l-ai colorat cu maci.
În regatul meu,
Tăcerea își făcea culcuș,
Murindu-mă...
Și atunci, speriată de frig,
Ca de mine însămi,
Am dezbrăcat, mantia-mi regală
Și flămândă de dezrobire,
Ți-am cerșit ciocârlile,
Adunate buchet, în lanul tău,
De aur sfidator.
Dau un regat, pe-o ciocârlie !
Regat destrămat,
Prin grâu cu maci brumat,
De-o ciocârlie descântat .*

NING PRIN MINE CAII ALBAȘTRI

*Mi-e dor de cai albaștri.
Tu, crezi că sunt nebună,
Sfâșii talpa-mi de vise,
Ca să nu plec, spre lună.*

*Acolo-ntre vulcani,
Eu am iubit odată.
Ningea cu cai albaștri
Iar luna, era beată.*

*Dansau pe cer comete,
Meteoriți desculți,
Dezvirginau planete,
Mirese fără nunți.*

*Dă-mi tălpile-napoi,
Și prinde-mi palma-n palme,
Să rătăcim prin ploi,
Suflete fără haine.*

*În noaptea-ți fără vise,
Primește-mă nebună,
Să-mi chem caii albaștri,
Ca să te zbor spre lună,*

*Și-acolo ceruiți,
Cu faguri de pe aștri,
De trupuri desfrunziți,
Vom ninge-n cai albaștri.*

MURDAR

*Pe inimă am lanțuri,
Pe suflet, brumă arsă
Și întrebarea care macină,
În arsură de sare :
De ce dintre noroaiele lumii
Pe tălpi eu mocirle am ?*

ÎN TRE DOUĂ PLECĂRI

*Când ce-a fost,
nu mai este,
plecăm necumințiți,
spre ce va fi,
așezând în traistă,
(țărani fost-am odată,
din tot, doar traista rămasu-ne-a)
pâinea sufletului,
Amintirile.
Plecăm,
spre ce va fi,
Ampretați de
ce-am fost.
Speranța,
funia, umedă salin,
strânsă în jurul răniei,
dintre două plecări.*

NEÎMPLINIRE

*Vine o zi,
când îi spui trupului,
Stai !
Dar el, pleacă
spre frunzișuri ascunse,
înnoptat de muguri galbeni.
Vine o zi,
când îi spui sufletului,
Pleacă !
Dar el, stă
împietrit la hotarul ,
dincolo de care,
lăcrimează așteptând,
Dumnezeu.*

AȘTEPTARE

*Trup al meu hău de păcate,
Fără lacăte la porți,
Ai fugit mereu de noapte,
Spre o moarte fără morți.*

*Trup al meu de prea departe,
Nestrăin dar neștiut,
Necuprinsul ne desparte,
Dinspre ieri spre neînceput.*

*Trup al meu dușman îmi ești,
Neîmblânzit și răzvrătit,
Roibi de fluturi călărești,
Neiubind și neiubit.*

*Trup al meu, de carne arsă,
Cu ciorchini de liliac,
Mai intoarce-te acasă,
Inimii să-i fii conac.*

UMBRĂ DESCULȚĂ

*Mi-atat de dor de tine, că mi-e frig,
Ninsorea clipei, mi-a băut retina,
Prinsă de noapte, a tăcere strig,
Cresc fagurii durerii, pe candela luminii.*

RISIPIȚI

*Ne-am iubit pe un cuvânt,
Tu consoană, eu vocală,
Dar silabele s-au frânt,
Inimi goale de cerneală,
Mâzgălind pe-o ruptă coală.*

*Ne-am iubit pe verde crud,
Galben eu și tu albastru,
Ceruri prinse-n ram de dud,
Șevalet pe-un nor sihastru.*

*Ne-am iubit într-un sonet,
Tu sincopă, eu octavă,
Portative violet,
În acorduri de otravă.*

*Ne-am iubit atemporal,
Tu iubire eu cărare,
Printre fluvii fără mal,
Eu iubire tu plecare,
Ochii goi de neuitare.*

*Ne-am iubit, porți de minciuni,
Incubate-n ochi de stele,
Lanuri negre de tăciuni,
Moarte-n inimi, rândunele.*

*Arse pietre de cobalt,
Pe arcada lunii pline,
Templul celui ce-a plecat,
Umbre tămâind ruine .*

GÂNDURI ROTATIVE

*Liana ce leagă
Mort nemurit,
De viu nestăpânit,
Este gândirea gândului gândit,
Prin taine tănuite sfredelind..
Gând gândit,
De mort nemurit,
Mereu germinând,
Prin gândurile,
Viului trăind,
Nesupus căutând,
Metamorfoze de gând.*

DIN PEA MULȚĂ NEPUTINȚĂ

*Rochie albă
Cu roșii buline,
VIAȚĂ.
Frumoasă și dragă.
Prea largă pe coapse,
Prea lungă pe pulpe,
Și strâmtă,
Mult prea strâmtă,
Pe piept.
Apăsare dureroasă,
Peste inima pulsând,
Vise în artere.
Neștiutoare în ale croirii
Mi-e teamă să tai
Rochia albă cu roșii buline
Și resemnată
Spun inimii
- Încetinește, nebuno,
zvâcnetul viselor,
Iar dacă asta nu știi a face,
Închide-ți geamătul
În căușul mutelor palme,
Făra a mutila cu netrăire,
Rochia albă cu roșii buline.*

PARADOX

*Îți doreai să fii
ceea ce nu erai,
până-ntr-o zi,
când erai,
ceea ce nu-ți doreai a fi.*

INCOMPLET

*Gândurile nerostite,
Morminte fără cruci.
Cuvinte fără gânduri,
Cruci fără morminte.
Gând și cuvinte
Cimitire peste care cad
Ploile clipelor.
Porți de taine,
Încremenite între
Cuvintele făr' de gând,
Gând făr' de cuvânt..*

INFIRMITATE

*Ciuntă sunt, Doamne!
Mâini fără palme.
Cu ele pe suflet crescute
Să pipăi prin oameni.
Dureros să mă doară,
Tot ce nu văd
Ochii de-afară.
Arșiță-n ruguri mă ard,
Palme pe suflet,
Spini de pe gard.
Vid, nevis, neom, nelume.
Palme cu vise nebune.
Și-n însingurare
Ciuntă sunt, Doamne,
De palmele-amândouă.
Prin Tine, prin stele,
Cu pietre mai plouă.*

SENZAȚIE

*Dacă nu aș ști
că Dumnezeu este perfect,
atunci,
aș crede
ca lumea e o greșeală a sa.*

PICTÂND DIN BRUMĂ-UMBRA

*Pictură de fum,
Pe-un șevalet de scrum,
În pădurea fulgerată,
Ce m-a ars cu apă moartă.
Cruce-n cimitir de piatră,
Inimă ce nu se iartă,
Că din roua de sub ochi,
A-nflorit crini albi pe plopi
Și din dor de lemn uscat,
Raiurile-a blestemat,
Și-a dus îngerii în iad.
Grauri veștejiți pe poartă,
Strâng în cioc iubirea moartă.
Pictură de fum,
Pe un șevalet de scrum.*

BLESTEM

*Călător pe plicticoase câmpii,
pietre din lacrimi mi-am făcut,
munți să ridic,
înălțându-te.
Mai înalt muntele,
mai departe tu.
Călător prin plicticoase câmpii,
arșița celui singur plecat,
a ars de la tălpi la palme,
până la deșertificarea constelațiilor,
din ploi făcute.
Și pentru că muțenia,
blestem naște,
de sub lacrimi,
strig printre meteoriți
cuprinși de friguri :
- Haina lui ieri, să-ți îmbrace pe mâine
călătorind, prin plicticoase câmpii.*

STRĂINI PE UN PERON

*Toamna pășise-furiș în vară,
Ziua se stinge-ncet în seară,
Un suflet trist coboară într-o gară,
Cu gustul de migdală–amară.*

*Luna, mantie albă pe peron,
Un călător și ultimul vagon,
Închide porți de cimitir cu amintiri,
Flămând de ne iubirea din iubiri.*

*O altă zi, aceeași gară, călători grăbiți,
Doi anonimi de rele desfrunziți,
Păcatul nopții încă-l poartă-n gene,
Sărutul lor cu gust de crizanteme.*

*Șuier de tren, un semn de întrebare,
O palmă cheamă fără de chemare,
Și-un dor nebun de-aceeași înserare
De buze arse–n sărutări stelare.*

DACĂ

*Dacă aş fi
Pe-un tărâm de n-ar fi,
Dumnezeu mi-ar da şansa,
Unei muriri,
Spre o viaţă,
În care nu ai exista.*

SPAȚIUL LUMII- ÎNSINGURAREA

*În fața mea,
stau de vorbă,
două singurătăți.
În dreapta mea,
două singurătăți
se îmbrățișează.
În spatele meu,
două singurătăți
se caută.
În stânga mea,
o singurătate,
se întrecește,
prin altă singurătate,
urlându-și una alteia
neputințele,
sub simbolul inelului.
Obosiți,
se privesc apoi
în ochii hăuri fără retină...
Singurătăți singuratice,
colindând singure,
printre alte singurătăți,
până când vidul lumii,
se umple de însingurare.*

DRUM

*Când pribeg te căutam,
Cu tălpile sufletului,
Arse de lună,
Mi-ai spus, Doamne,
Să- fac din mine, spre tine cărare.
De atunci,
Rătăcesc căutându-mă,
În toate oglinzile lumii.
Câte oglinzi,
Atâtea chipuri.
Voi adormi, Doamne,
Căutând drumul spre tine,
Negăsindu-l,
Pentru că trece prin mine.*

AȘTEPTÂND SUB CANDELE

*Arată-mi pustiurile, Doamne,
Dar nu mă pustii vreodat'.
În atâtea pustiuri, Tu, Doamne,
Dar pustiu niciodat'.
Tăinuindu-te-n ploi,
Neînțelesuri în noi.*

NEÎMPĂCATELE ARIPI

*Aripi, am două.
Una de ierburi unduitoare,
Alta gânditoare, în semn de-ntrebare.
Uneori aripile-mi se deschid,
Niciodată amândouă în același timp.
Când aripa-mi stângă,
Se înstelează cu rouă,
Încet, ca o părere,
Fără durere,
Conturând,
Zbor de cocori,
Visători,
Aripa dreaptă,
Se-nchide necuvântătoare,
În necugetare.
Alteori, aripa dreaptă,
Deschisă prin gând,
Rodește-n cuvânt,
Ierburile aripii stângi sângerând.
Neîmpăcatele-mi aripi,
Nezburate în același timp,
Se-mbrățișează uneori
Prea obosite,
Peste trupu-mi de pasăre ucisă*

*Și-apoi... încet fremătând,
Se redeschid,
În zbor de cocor visător
Renăscând din al inimii pârjol..*

TEMNICERUL STELELOR

*Îmbracă-mă-n cuvinte,
Dezbracă-mă de ploi,
De nopți neînlnate,
De cețuri și noroi.
Dezbracă-mă de lume,
De temniți de nuiete,
De blestematul cearcăn
Al dorurilor mele.
Pe palma-ți să-mi culc ochii,
De miriști tănuite,
Un suflet ciocârlie,
Cu aripi ceruite.
Să-ți stau în brațe nudă,
Cometă arsă-n sine,
Un trup de iarbă udă,
Înnobilat prin tine.
Sărutu-ți să mă soarbă,
Abis în necuprinsuri,
Corolele stelare,
Să-mi zămislești din visuri.*

ÎNȚELESUL TĂCERII

*Am vrut să-ți dăruiesc al meu gând,
Dar te-am aflat TĂCÂND!
Am vrut să mângâi cald și blând,
Dar te-am aflat TĂCÂND!
Am vrut sub ochii lunii pline,
Să îți vorbesc, de mine.
Dar, doar tăcere împrejur,
Și tu, un violet obscur !
În umbra cetinii de brad,
Sunt două stele care ard,
În mine jocul fremătând,
Se stinge-n fața ta, TĂCÂND!
La geamul dintre două seri,
Trimite-mi uneori, TĂCERI.
Pe firul clipei revărsând,
Trimite-mi uneori,
Un gând.
Gândul sau tăcerea ta,
Pe palme le voi așeza,*

Și palma-nchid,

ZâMBIND!

Tăcerea, gândul de-l primesc,

Promit cuvânt să nu rostesc,

Doar să-i zâmbesc,

Din umbră blând,

TĂCÂND!

AMINTIRI DE LUNĂ NEAGRĂ

*Cocoșii risipesc noaptea,
Cu zbaterea aripilor,
Încercând să alunge,
Dorul de-a fi fost odată,
Amanții lunii.
Vinovată, luna își închide pleoapa,
Lasând vârcolacii regretelor,
Să-i muște,
Din trupul de ceară.
Ascunși între corole de umbre,
Vulcanii plâng prin cratere,
În timp ce cocoșii,
Risipesc noaptea,
Peste ierburile crescute,
Pe sufletul ceruit,
De lună neagră.*

DURERE

*Ghearele ochilor tăi,
Sfâșiau bucăți din inimă-mi.
Irișii, hulpave hiene,
Înfruptându-se din
Cadavrul sufletului.
Ca să nu te simți vinovat,
Ai chemat noaptea,
Să mă îngroape creștinește,
Cu fanfare de bufnițe.*

MIMUL

*Printre culori,
Mimul mimează că pictează.
La bal,
Mimează că dansează.
Mimul, mimează că zâmbește,
Apoi, că vede,
Când privește.
Mimează chiar că și gândește.
Mimându-și viața,
El trăiește.
Cu mima încrustată-n sânge,
Mimează,
Ochiul care plânge,
Până-ntr-o zi,
Când obosit de vină,
Mimează,
Dorul de lumină,
De răzvrătit,
Pe neputința firii,
De răstignit,
Pe crucile iubirii.
Pajiști de vânt,
În juru-i risipește,
Când bietul mim,
Mimează
Că iubește.
Un suflet năpădit de iască,
Ce nu putea nici să iubească.
Secătuit și gol de sine,
Nefericitul rege peste mime,
Pătrunse pe tărâmul interzis,
Al curcubeului creat de vis.*

*Mimează mimul,
Că visează.
Visează mimul,
Că mimează.
Pană-ntr-o zi,
Când răvășit de vis,
Mimează,
Că s-a sinucis.
În urmă-i ,
Curcubeul se destramă,
În pete de culoare,
Peste rană.
Biet mim,
Oare ai existat?
Sau sufletu-mi bolnav
Doar te-a mimat.*

INTIMITATE

*Drumul meu,
printre cuvinte,
vorbește celorlaltii,
despre
timpurile ființei mele.
Un tablou,
în care mi-am pictat
imaginea,
pentru toți ochii din afară.
Cuvintele,
rostite-n taină,
vorlesc mie,
doar mie,
despre neființa-mi.
Oglinda,
ochiului dinlăuntrul.
Nerostitul,
doar nerostitul,
îndrăznește să vorbească,
despre durerea,
neputințelor mele.*

AMIAZĂ DE VARĂ

*Roua pe ierburi otrăvite,
destramată de polenul amiezii.
Soarele,
imploră vântul,
să-i potolească arșița.*

RUGINĂ PESTE AȘTEPTARE

*Usa s-a închis.
Așteptăm,
fiecare de altă parte a ei.
Speranțele
fixe pe clanța neantinsă.
viața, fiară la pândă,
hrănită
de propriile noastre lașități.
Ușa fără zăvor,
rămâne nemișcată.
niciunul nu o deschidem,
de teamă,
să nu auzim,
zgomotul țâțânilor,
ruginite.*

NEÎNTÂMPLARE

*În liftul defect,
Două aripi de înger,
S-au întâlnit,
Întregindu-se,
În îmbrățișare,
Înveșnicindu-se
În dâre de lumină.*

PUNȚI SUSPENDATE

*Sufletul ,îngeri
Adormiți în corole de crini.
Trupul, diavoli,
Încălzind smoala clipei,
Beat de minciuna,
Că veșnicia e o epavă,
Sub sarea oceanului din inimă.
Ancore ruginite,
Leagănă amforele,
Necugetărilor,
Sărutând luna,
Cu setea fluxului,
Clocotind spre țärm.
Pe lămpi de alabastru,
Un fluture,
Se zbucimă.
Trupul, ruguri de muri,
Secătuit de noapte.
Dimineața caută zorii,
Între trup și inimă.
Perdea de fum,
Sufletul,
Sub cascada
Neuitării.*

MISTER

*Cu ochi hipnotici,
nebunul,
trece pe sub,
indicatorul : Drum interzis !
Prin mormane de moloz fulgerat
și noroaie uitate,
pășește agale,
fără sandale,
nepăsător la rănille,
ce-i sângerează tălpile.
Ochi de nebun,
sorbind hipnotic,
vidul nemărginirii.
Zorii curg,
la marginea hăului rupt
de liniștea dintre doi munți.
Obosit,
de propria-i înțelepciune,
nebunul,
se- așează,
așteptând, moartea,
cu ochii deschiși,
la capăt,
de drum interzis.
Sub pleoape,
înțelesul misterului.
Nu există drum interzis,
ci doar indicatoare
pe care ne-am scris
propriile lașități.
Prin rana tălpii stângi
sângerează lumina.*

INUTILITATE

*De-atâtea ori,
te-am zburat,
pe aripi mele.
De-atâtea ori,
cruce de lumină te-am crescut.
De-atâtea ori,
sufletul ți-am dansat,
pe cer.
De-atâtea ori,
iarbă m-am înverzit,
Pe lutul trupului tău...
Iar tu...
albie secată,
mi-ai ridat trandafirii,
cu sterpe bălării.*

AUTOPORTRET

*Crucea-mi,
cruce de brad fulgerat,
pe care în noapte,
cucuvele nuntesc.
Îngeri cu aripi,
însângerate,
s-au sinucis,
pe corole de magnolii,
otrăvite.*

NOAPTE CU NICHITA

*Risipiți peste ceruri,
meteorii cântă la flaut,
înflorind magnolii
în supernove.
Beți de neliniștile din noi,
ascultăm necuvintele,
curgând transparente
pe ferestrele destrămate.
De peste tot, Nichita ,
crește sub aripi de îngeri,
să ne îmbrace,
sufletele,
în postav de veșnicie.
La ușă,
lupii întâmplării,
hăulesc la luna,
beteagă de atâta singurătate.*

BOLNAVII SANATORIILOR

*La ora ce nu va veni,
Mereu umbriți de-a nu mai fi,
Vom fi, ce n-am fost niciodată,
Izvor de jar, născuți de-o piatră.*

*Bolnavi de noi înșine,
ne internăm sufletele,
în sanatoriul deșertăciunii.
Între două doze de amăgire,
neputința urlă netranchilizată,
Suntem doar ceea ce ne e dat să fim,
umbre, rătăcind transparent,
Pe șevalet de brumă.*

ÎNTRE CERC ȘI ROATĂ

*Obsedați de forme fixe,
Ne-am ermetizat,
Închizând vidul,
Între linii frânte.
Uneori nebunii,
Mângâie linia,
Cu ridul palmelor,
Conturând cercul.
Speriați de perfecțiune,
Îi mutilează razele,
Prelungimdu-le,
Spre supernove în delir.
Apoi, adorm liniștiți,
Între formele fixe ale lumii,
Visând că disperarea,
Învață sferile să cânte.*

NOAPTE ÎN LANCRĂM

*Lângă biserica,
cu turla prinsă,
de catargul norilor,
albastre constelații,
se cunună între două dimineți.
Cu timpul,
Pulsând invers prin vene,
furați de ruguri,
înțepenim ușa nopții.
Hipnotizați de jocul,
ielelor prin ramuri.
ardem o lacrimă ,
cuprinși de primara sete,
a punctului,
dezrobit de haos.
De pe umerii sufletului,
cade mantia orgoliilor,
ca să renaștem rotund,
lunecând,
pe izvoare rotitoare,
de mirabile semințe,
negerminate încă.
Neființa,
rupe fâșii,
din ființă,
franjurându-o.
Prea mici în sine,
făr' de munți,
în trupuri,
suflete făr' de rădăcini,
ne prelingem printre ridurile
lutului.*

*Dincolo de noi,
altarul lui Zamolxis,
nemușcat de timp,
așteaptă mirii lunii,
în alai de lebede,
negre.*

*Dincolo de el,
prea cuprins de nepustiuri,
Marele Anonim,
plămădește poemul luminii,
în temnița tainei.
Niciodată singur,
Unic – Etern,
înflorind castanii,
pe sicriile viorilor.
Fior de florar,
sub tălpile ce ni s-au
încătușat în umbră.
Adie a dimineață.
Din lanul lui
Va Fi Mereu,
ochii prind,
Mac cu stamine de piatră-Râpa Roșie.
Crucea Eternității- timp prins sub tâmpla
stângă.*

VEȘMINTE

*Neuitarea
Poartă veșmânt de tăceri.
Însingurarea,
Ziduri crescute pe suflet,
Învolburate de
ledera regretelor.*

LANȚURI

*Tu cel care ești,
Mă întrebi cât timp te-am iubit.
Nebun de paie,
Nu-nțelegi că te-am iubit,
Nu în timp, ci în afara lui?
Sacadat bătaia inimii,
Măsura iubirii,
Până la sufocare,
Și atunci îți spun,
Mim murdar, de tine însuți,
Nu eu,
Ci inima
Te-a iubit
Mai multe vieți.*

LINIȘTE OTRĂVITĂ

*Mi-ai călcat prin suflet,
ca printr-o pajiște.
Tălpile tale,
secătuite de arșiți moarte,
s-au colorat,
cu verdele crud,
al ierburilor,
până la ceasul înserării
când,
otrava tălpilor,
s-a prelins spre fragede rădăcini.
Mutilată, iarba
se îmbrățișează
cu propria agonie.
Galben, veninul tăcerii.
Doar un greiere se mai aude,
țârâind a lacrimă.*

STATIC

*Cojile de semințe din gări,
Măsura apatică a timpului.
Sub felinarul stins de pe peron,
Înflorește un trandafir.*

POVESTE FĂRĂ SFÂRȘIT

*Sufletul, stâncă
la margini de lume.
Balastieră, dragostea,
măcinându-l.
Nisip risipit pe plaje
arse de secătuirea solară.
Ocean în flux, lacrima,
căzând mereu, spre aceleași plaje.
Noți oarbe, tremurate
de răceala, dintre aștri morți
și sori stinși,
solidifică, firavul nisip,
piatră reclădind.
Stâncă, de suflet,
ars de dorul,
de-a iubi.
Tu, sugrumatul
în propriul sine,
inimă salină,
amorțit nisip rămâi.
Apele mute, au fugit spre ieri,
orbind florile,
ce speriate,
așteptau să te caute.*

FĂRĂ VERTICALE
Avizi de absolut,
căutam eternitatea,
trototind cu tălpile,
prin clipe.
Trăire,
așezând timpul,
la orizontală.
Întuneric sub pași,
beție de neputințe.
Luminile, născute
din verticale,
privesc spre noi,
a compasiune.
Verticala dintre două clipe,
coloana timpului
neștiut, necutreierat.
Necunoscând înveșnicirea,
bântuim ca niște umbre,
amprentați de timp.
Sărmane coli,
mâzgălite,
de tușul clipelor.
Uneori, prindem
timpul,
sub tălpi,
amprentându-l.
Binecuvântarea,
celor ce-au băut,
ambrozia gândului,
Preaînalt,
înveșniciți
cu timpul sub genunchi,
rostuiesc tainice rugăciuni.

MUȚENIA COLII

*Dacă aș scrie despre pământ,
i-aș profana poemele,
scrise cu sevă de ierburi,
pe firida mutelor pietre,
pe colbul uliței uitate,
pe ape răstignite,
la umbra neliniștilor.
Pământul, e-o nuntă pe cruce,
a cărei amintire,
moare și se naște mereu,
la intersecția,
dintre cer și Dumnezeu.
Să scriu despre cer,
i-aș profana poemele scrise,
pe aripa păsărilor,
pe muțenia văzduhului,
pe-o geană de astru,
beat de prea multă culoare.
Să scriu despre Dumnezeu,
suspendat în propriul
său poem înveșnicit?
Cupolele pleoapelor sale,
necuprinse rămân în cuvinte,
asemeni cerurilor,
de sub care se revarsă,
în dureroasă taină.
A-l descompune
pe Dumnezeu în cuvinte,
blasfemie.
Nu lui adusă,
ci nemăsuratei,
iubiri,*

*din care,
trup fără carne,
s-a-întrupat.
Singurul poem ce permis
îmi rămâne,
este poemul lui EU.
Gângavă silabisire,
unicitate prin repetiție.
Mută, scriu
despre tăcere,
cu mâna stângă,
ca să-mi curgă inima,
în cerneală.
Pe coală de suflet,
scriu singurul poem,
știut.
Poemul tainelor,
rostit sub umbre.*

CĂUTÂNDU-L PE DUMNEZEU

*Neputința, funie atârnată
De pironul orgoliilor,
Ștreang în jurul gâtului,
Temători aruncăm spre cer ochii,
Urlându-ne neputința salvării.
De atâta disperare,
Nu privim în jos,
Unde Dumnezeu,
S-a gărbovit,
Sub tălpile noastre,
Proptea împotriva balansului.*

MILOSTENIE

*Speranța, ochiul azvârlit
În palma cerșetorului
Îngenuncheat în fața lui Dumnezeu.*

LA O MARGINE DE LUME

*Obosită de atâta trudă,
țărâna a adormit,
în crăpăturile,
tălpilor de țărani.
Prin miriști bolnave,
de volburi roșii,
greieri beți,
își șterg aripile,
de liniște.
Doar cumpăna fântânii,
continuă să cânte răgușit,
sonata apelor,
mocirlite.*

IMPOSIBILA ALEGERE

*Mi-ar trebui o viață,
Să curăț îmbrumarea,
Noroaielor de pe suflet
Și o moarte să uit.
Nici una la îndemâna mea,
Așa că nu-mi rămâne,
Decât,
Netrăirea.*

ÎNTÂLNIRE ÎN VID

*Vidul gândurilor,
a cuprins lumea.
Prietenii mei,
nevidați,
ermetizați doar,
își aruncă o dată pe an
platoșele de nepăsare
petrecând
printre cuvinte;
de stele căzătoare,
de păsări cuvântătoare,
de ape rotitoare,
de fecioare neștiutoare,
de icoane a veci plângătoare...
până când,
obosiți de nesiguranța,
vederii,
se retrag,
în crusta ermetică,
închizând ușa vidului,
în gânduri nevidate.*

NEPLECARE

*Înainte de seară,
inima-mi se plimbă,
desculță prin oraș.
Sandalele de stele,
le-a uitat la ușa,
închisă a ultimei iubiri.
Nebună încă,
nu știu
dacă din firescul a ceea ce este
sau, din disprețul,
proprie-i neputințe,
colindă pe sub felinarele,
prăfuite în care,
trecători grăbiți,
au uitat, aprinși
trandafirii.
Nebuno, strig:
- Nu atinge felinarul,
te vor arde spinii.
Brațele gândului,
se încercănează,
în timp ce glasul meduzei,
suspină electric.
Niciodată hău,

niciodată gol.
Însângerat nu netrăit...
Întoarsă acasă,
inima se culcă,
în sandalele-i,
de stele,
Obosită de neplecare.*

LA APUS , AMAR

*M-a frânt neliniștea ierburilor
și m-am făcut toamnă.
Acum colorez pustiurile,
cu arame coclîte.
Mătrăguna îmi crește pe trup,
Înveșnicind uitarea
dimineților în care,
eram primăvară mușcată
de dinții mugurilor.
Din tot,
a rămas,
câte o lacrimă,
cercelând apusurile.*

CERCURI DE SINGURĂTATE

*La o margine de lume,
acolo,
unde cocoșii
își acordă glasul,
după clopotul bisericii
cu o singură turlă,
sinele meu,
are dimensiuni
de mamut.
Dorm și mă trezesc,
în palma lui Dumnezeu.
Coborând spre lume,
mă viețuiesc,
pe trotuare pavate,
printre acorduri
de tocuri,
și bocanci mocirliti.
E-atât de-naltă lumea,
încât sinele meu,
de atâta îngenunchere
sau invizibilitate,
s-a atrofiat,
până la
dimensiunea,
unui cearcăn.
Unicul,
care îmi recunoaște,
singularitatea,
strigându-mă pe nume,
când,
mă lacrimă,
sub pleoapa sa,
E Dumnezeu.*

RUGĂ

- Nu mă da, Doamne, oamenilor,
Încânoșiți m-or sfâșia!
Câinii, nu mai sunt,
Ce-odată au fost.
De-atâta viețuire,
Au devenit omenoși.
Dar cum în lume,
Nu rămâne nici un loc gol,
Omul, specie superioară,
A umplut locul,
Încânoșindu-se.
Câini de oameni,
Pe care câinii, câini
Îi privesc cu milă,
Gândindu-se,
Că niciodată,
Nu s-ar întoarce,
La ce au fost,
Încânoșindu- se.
...Și-atunci,
Speriată vin spre tine, Doamne,
Rugându-te:
-Nu mă lăsa oamenilor!
- la-mă și aruncă-mă la câini!

TRECUTUL MOARE ÎN FIECARE CLIPĂ

*Îmbracă - mă în flori de tei,
Fă rug din ele și mă arde,
Noptatic spânz prin ochii mei,
Mă mor murind din dor de moarte.*

*Fă-mi cimitir din trei lalele,
Cu rădăcini în palma-mi mută,
Și cruci din os de rândunele,
Mormânt în stânca nebătută.*

*La crucea veștejită-n iarnă,
Sub gerul vremii scârțâind,
Pe trupul amintirii-s haină,
Din neplecare, nevenind.*

*Și-apoi colină cu mărgele,
Prin brusturi, bani de ort nedat,
Voi adormi în ochi de iele,
Nelegănat, nedescântat.*

*Doar uneori, în nopți de sare,
Cu stele ciuturi de fântână,
Voi coborî în ochi de mare,
Catarg epavei prin furtună.*

AMINTIRI PE- O FRUNZĂ DE SALCÂM

*Între mine și tine,
Lacuri pe tâmples
Popas pentru călătorele
Păsări ale timpului.
Între tine și mine
Ora întrebărilor
Cu necugetate răspunsuri.
Doar văzduhurile
Ne îmbrățișează
Uneori ochii
Îmbrăcându-ne inimile
Cu polen
De magnolii îndrăgostite.*

VÂRSTE

*Muguri de armindeni nu îmi ard pe sân,
Nici roua dimineții nu-mi luminează coapsa,
Prin trup îmi tropotește-un roib nebun,
Când moartea, printre gânduri își mai ascute
coasa.*

PE BUZE AM CERCEI DE ROUĂ

*Nu pe mine mă urai
Ci viața-mi care-ți pălmuia cinic,
Moartea-ți din tristele mădulare.
Fără genunchi,
Viața nu îngenunchează în fața morții,
Și nici laț nu-și prinde de gât.
Prea vie să dorm printre ridurile tale,
Cu coasa nopții,
mi-ai smuls,
dimineța dintre dinți,
crezând că poți opri soarele,
să răsară,
ai uitat însă,
să-mi strivești buzele,
prea pline de ciorchini cu rouă.*

TAINA SOMNULUI

*La poarta morții, doarme un copil,
prea obosit, de ne-nțelesul vieții.
La poarta vieții, doarme un bătrân,
prea obosit, de înțelesul morții.*

DE AM SĂ CAD NU MĂ VOI PRĂBUȘI

*Aștept să cad.
Umerii grei ai gândului,
Prea plini de taine mi-s,
Neînțeleși pașii drumului.
Cuprins în suflet,
mă cercuiește Dumnezeu,
lângă lumânări prin faguri de cer.
Doar EL mi-e pajiștea,
pe care mă priveghez,
de neodihnă,
ca într-un culcuș de rouă.
Sufletul știe,
ce gândul nu poate,
înțelege.*

CUPRINS

SUB UMBRĂ, TĂLPI MI-AU CRESCUT.....	6
NETĂINUITELE ALEXANDRIDE.....	7
(călătorie printre piramidele inimii) RUGĂ CELEI NESFINTE.....	7
RUGĂ CELEI NEGĂSITE.....	8
TAINA DE SUB CEARCĂNUL PIETRELOR.....	9
OBOL PENTRU ORBII TĂI OCHI.....	10
DESTRĂMAT PE RUG DE CUVINTE.....	8
LACRIMA ÎNTOARCERII ACASĂ.....	9
SUB SEMNUL INCERTITUDINII.....	10
EFERVESCENTĂ.....	11
CHEMAREA CELUI NECHEMAT.....	12
DIMINEȚI OARBE.....	13
ÎN PALMA TA O CIOCÂRLIE.....	14
NING PRIN MINE CAII ALBAȘTRII.....	15
MURDAR.....	16
ÎNTRE DOUĂ PLECĂRI.....	17
NEÎMPLINIRE.....	18
AȘTEPTARE.....	19
UMBRĂ DESCULȚĂ.....	20
RISIFIȚI.....	21
GÂNDURI ROTATIVE.....	23
DIN PREA MULTĂ NEPUTINȚĂ.....	24
PARADOX.....	25

INCOMPLET.....	26
INFIRMITATE.....	27
SENZAȚIE.....	28
PICTÂND DIN BRUMĂ-UMBRĂ.....	29
BLESTEM.....	30
STRĂINI PE UN PERON.....	31
DACĂ.....	32
SPAȚIUL LUMII – ÎNSINGURAREA.....	33
DRUM.....	34
AȘTEPTÂND SUB CANDELE.....	35
NEÎMPĂCATELE ARIPI.....	36
TEMNICERUL STELELOR.....	37
ÎNȚELESUL TĂCERII.....	38
AMINTIRI DE LUNĂ	
NEAGRĂ.....	40
DURERE.....	41
MIMUL.....	42
INTIMITATE.....	44
AMIAZĂ DE	
VARĂ.....	45
RUGINĂ PESTE	
AȘTEPTARE.....	46
NEÎNTÂMPLARE.....	47
PUNȚI	
SUSPENDATE.....	48
MISTER.....	49
INUTILITATE.....	50
AUTOPORTRET.....	51
NOAPTE CU NICHITA.....	52
BOLNAVII	
SANATORIILOR.....	53
ÎNTRE CERC ȘI	
ROATĂ.....	54
NOAPTE ÎN	

LANCRĂM.....	55
VEȘMINTE.....	57
LANȚURI.....	58
LINIȘTE	
OTRĂVITĂ.....	59
STATIC.....	60
POVESTE FĂRĂ	
SFÂRȘIT.....	61
FĂRĂ VERTICALE.....	62
MUȚENIA	
COLII.....	63
CĂUTÂNDU-L PE	
DUMNEZEU.....	64
MILOSTENIE.....	66
LA O MARGINE DE	
LUME.....	67
IMPOSBILA	
ALEGERE.....	68
ÎNTÂLNIRE ÎN	
VID.....	69
NEPLECARE.....	70
LA APUS	
AMAR.....	71
CERCURI DE	
SINGURĂTATE.....	72
RUGĂ.....	73
TRECUTUL MOARE ÎN FIECARE	
CLIPĂ.....	74
AMINTIRI PE-O FRUNZĂ DE	
SALCÂM.....	75
VÂRSTE.....	76
PE BUZE AM CERCEI DE	
ROUĂ.....	77

TAINA	
SOMNULUI.....	78
DE AM SĂ CAD NU MĂ VOI	
PRĂBUȘI.....	79